

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Cob/83/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2711204385
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2711204385.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný ako predseda senátu a JUDr. Božena Husárová a JUDr. Róbert Foltán ako členovia senátu v sporovej veci žalobcu: Spoločenstvo vlastníko bytov BYTO 44 - v likvidácii, IČO: 37 987 836, L. Svobodu 1226, Skalica, zastúpeného: JUDr. Júlia Horváthová, advokátka v Skalici, proti žalovaným: 1. Ing. O. J., nar. XX. I. XXXX, G. C. XX, 2. EUROFRAME, a.s., IČO: 36 257 362, Sasinkova 2575/4, Skalica, zastúpenému: ŘEHÁK & TISOŇ spol. s r.o., advokátska kancelária v Skalici, o 83.181,69 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica 3 Cb 41/2011-480 z 9. mája 2018 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok sa potvrdzuje v časti výroku I, v ktorej bola žaloba zamietnutá čo do sumy 57.927,99 € voči obom žalovaným.

II. V časti výroku I, v ktorej bola žaloba zamietnutá čo do sumy 25.353,70 € voči obom žalovaným, a vo výrokoch II až IV o trovách konania sa napadnutý rozsudok zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. zamietol proti obom žalovaným žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata celkovo 83.181,69 € (z toho 25.353,70 € z titulu náhrady za predražené práce vykonané žalovaným v 2. rade na oprave strechy bytového domu na adr. L. D. XXXX v D., 56.827,99 € z titulu zmluvnej pokuty za oneskorené odstránenie vád tejto rekonštrukcie a 1.000 € z titulu náhrady časti ceny predraženého projektu na túto rekonštrukciu), II. a III. priznal obom žalovaným proti žalobcovi náhradu trov konania, IV. o ktorej mal rozhodnúť súd prvej inštancie.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za dokázaný tento skutkový stav:

3. Žalobca je spoločenstvom vlastníkom bytov zriadeným podľa zákona NR SR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov zmluvou o vytvorení tohto spoločenstva z 18. apríla 2005. Žalovaný v 1. rade bol od jeho zriadenia až do 18. októbra 2011 predsedom a likvidátorom žalobcu.

4. Žalovaný v 1. rade konajúci v mene žalobcu nechal v januári 2008 pod zákazkovým č. 5/2008 vypracovať projektovú dokumentáciu nazvanú „Stavebné úpravy a zateplenie bytovky“, ktorej projektantom bol Ing. C. E., PhD. Časť tohto projektu sa týkala zateplovania fasády, druhá časť sa týkala opravy strechy. Za vyhotovenie tejto projektovej dokumentácie žalobca zaplatil Ing. E. 40.000 Sk.

5. Žalobca, za ktorého konal žalovaný v 1. rade, ako objednávateľ a žalovaný v 2. rade ako zhotoviteľ podpísali 24. apríla 2008 zmluvu o dielo č. 6/2008, ktorej predmetom malo byť vykonanie diela „Rekonštrukcia a dodávka strechy na bytovom dome L. D. č. XXXX“ podľa projektovej dokumentácie vypracovanej Ing. C. E. a v rozsahu k zmluve priloženého odsúhlaseného položkového rozpočtu z 5.

marca 2008 (čl. II). Zhotoviteľ mal začať vykonávať dielo v máji 2008 a ukončiť ho v auguste 2008 (čl. III). Cena diela bola dohodnutá na 4.148.058 Sk (čl. IV), ktorú mal objednávateľ platiť tak, že zhotoviteľ raz za mesiac vystavil faktúru na základe odsúhlaseného súpisu vykonaných prác, ktorý mal potvrdiť stavebný dozor objednávateľa (čl. V). Výkonom tohto stavebného dozoru objednávateľa bol poverený žalovaný v 1. rade (ods. 6.3.4 zmluvy). Dielo malo byť odovzdané písomným protokolom (zápisom o odovzdaní a prevzatí diela), ktorého súčasťou mal byť aj zoznam drobných väd; v prípade väčších väd a nedorobkov, ktoré bránili riadnemu užívaniu diela, mal objednávateľ právo odmietnuť prevziať dielo (ods. 7.4). V prípade nedodržania dohodnutého termínu odstránenia drobných väd mal objednávateľ právo účtovať sankcie, a to zmluvnú pokutu vo výške 1.000 Sk za každý deň omeškania s odstránením jednotlivkej vady (ods. 10.3 zmluvy). Záručná doba na stavebné práce a dodávky bola dohodnutá na 24 mesiacov (ods. 9.3 zmluvy). Vzťahy medzi stranami sa mali riadiť Obchodným zákonníkom (ods. 13.2).

6. Žalovaný v 2. rade už 30. mája 2008 vystavil žalobcovi zálohovú faktúru na dodávky pre stavebné práce na sumu 1.572.343,50 Sk, následne 4. júna 2008 začal s vykonávaním prác na rekonštrukcii strechy. Cenu týchto prác vyúčtoval postupne faktúrami zo 4. júla 2008 - jednou na sumu 1.944.554,50 Sk s DPH a druhou na sumu 631.160,50 Sk. Žalobca žalovanému v 2. rade tieto sumy zaplatil.

7. Zápis o odovzdaní a prevzatí strechy bol spísaný medzi žalobcom, za ktorého konal žalovaný v 1. rade, a žalovaným v 2. rade 4. júla 2008. V zázname nie je zistená odchýlka skutočného vyhotovenia od projektu a akosť vykonaných prác je hodnotená ako dobrá. Sú v nej zaznamenané ojedinelé drobné nedorobky a vady - nedokončený bleskozvod s termínom ukončenia do 14. júla 2008, ako aj nerealizované manžety na komínoch, odvetranie WC a vzduchotechniky, nenamontované hlavice vzduchotechniky, nenatreté skorodované časti komínov a hlavy vzduchotechniky, nevyspravená porušená fasáda na hranici oplechovania a fasády nad balkónov 1. vchodu a nenatreté poklopy výlezných otvorov. K tejto časti nie je uvedená žiadna lehota na odstránenie nedorobkov, bolo však dohodnuté, že stavenisko bude vypratane do 18. júla 2008. Celá cena diela podľa zmluvy o dielo bola v tomto čase už vyúčtovaná.

8. Znalec Ing. Anton Fuzák v znaleckom posudku č. 4/2011 (vypracovanom pre účely trestného konania, ktoré sa viedlo voči žalovanému v 1. rade), dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade vo svojom ponukovom rozpočte, ktorý bol podkladom zmluvy o dielo, nesprávne určil výmery takmer všetkých položiek, a to v neprospech objednávateľa - žalobcu. Znalec ustálil, že celkovo sa cena vykonaných prác líši od ceny obvyklej o 1.039.674,75 Sk bez DPH za predpokladu, že množstvá merných jednotiek v rozpočte sú zosúladené so skutkovým stavom. Pokiaľ by sa použili ceny z ponukového rozpočtu a množstvá skutočne vykonaných prác, tak by rozdiel ceny obvyklej a zaplatenej predstavoval 381.768 Sk bez DPH.

9. Listom z 19. júla 2010 žalobca (vlastníci bytov spravovaných žalobcom) žiadajú od žalovaného v 2. rade o odstránenie závad - vlnenie, búchanie a zatekanie plechovej strechy, odrazený roh na streche, pričom podľa nich o týchto závadách mal byť upozornený. Žalovaný v 2. rade odmietol túto reklamáciu z dôvodu, že v nich nie je uvedené konkrétne miesto ani byt zatekania, krytina je ukončená, v zmysle projektovej dokumentácie však malo následne dôjsť k zatepleniu bytového domu, čo sa nestalo. Poukázal na to, že záručná doba už uplynula, a preto závady môže odstrániť za náklady, ktorých ocenenie žalobcovi ponúkol. Následným listom z 27. júla 2010 žalobca požiadal žalovaného v 2. rade o predloženie zmluvy o dielo a ďalším listom z 30. januára 2011 vyzval žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle ods. 10.3 zmluvy o dielo v sume 56.827,99 €, pretože je v omeškaní s odstránením väd, a to v prípade fasády 798 dní a v prípade očistenia, natretia a upevnenia výrezových otvorov 914 dní.

10. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 4 T 140/2012-431 bol žalovaný v 1. rade uznaný za vinného, že sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uhradil zálohu pre žalovaného v 2. rade na zhotovenie opravy strechy v sume 350.000 Sk, umelo navýšil práce, ktoré sa nemali vykonávať pri zhotovovaní strechy, ani sa nevykonávali, ale do konečnej ceny započítané boli, čím žalovaný v 1. rade spôsobil škodu minimálne 109.456,20 Sk.

11. Z takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzavrel, že predpokladom zodpovednosti žalovaného v 1. rade za škodu spôsobenú žalobcovi ako spoločenstvu vlastníkov bytov v zmysle § 7b ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je, aby sa žalobca najskôr domohol neplatnosti uznesenia zhromaždenia vlastníkov, ktoré žalovaného v 1. rade oprávnilo na uzavretie tejto zmluvy. Právo žalovaného v 1. rade konať za žalobcu vyplýva priamo z citovaného zákona a nepotreboval

na to osobitné splnomocnenie. Žalobca sa však nedomáha vyslovenia neplatnosti takéhoto uznesenia podľa § 14 ods. 1 a 3 zákona č. 182/1993 Z. z., domáha sa len plnenia náhrady škody. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na sumu 56.827,99 € ako zmluvnú pokutu z vykonaného dokazovania nevyplýva solidárna (spoločná a nerozdielna) zodpovednosť žalovaného v 1. a 2. rade za plnenie zo zmluvy o dielo v zmysle § 511 Občianskeho zákonníka a § 293 až 296 Obchodného zákonníka). Pretože žalobca takúto solidárnu zaviazanosť žalovaných na toto plnenie nepreukázal, jeho žaloba je nedôvodná. Nároky voči žalovanému v 2. rade z titulu zmluvnej pokuty treba posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, zákon pre jej platnosť vyžaduje písomnú zmluvu a je viazaná na hlavný záväzok ako jeho zabezpečenie. Medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nedošlo k právnomu úkonu, z ktorého by vznikol nárok na zmluvnú pokutu. Voči žalovanému v 2. rade zasa neboli splnené podmienky na priznanie tejto pokuty, pretože podľa ods. 10.3 zmluvy o dielo bola zmluvná pokuta naviazaná na nedodržanie termínu odstránenia väd, ten však v zápise o odovzdaní a prevzatí diela dohodnutý nebol. Žalovaný v 2. rade navyše nenesie žiadnu zodpovednosť za konanie žalovaného v 1. rade, teda za neplnenie jeho funkcie štatutára. Žalobca potom preukázateľne uplatnil tieto vady až po uplynutí záručnej doby, ktorá začala plynúť 4. júla 2008 a uplynula po 24 mesiacoch. Pokiaľ ide o poslednú časť nároku na zaplatenie 1.000 € z titulu predraženého projektu, súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané, že by žalovaný v 1. rade neobjednal riadny projekt, keďže tento projekt bol vypracovaný za účelom zateplenia fasády a zhotovenia novej strechy. Vykonané dokazovanie teda nedokázalo, že by žalovaný v 1. rade objednal predraženú projektovú dokumentáciu. Aj právoplatný trestný rozsudok nasvedčuje, že žalovaný v 1. rade bol jediný, kto spáchal trestný čin, takže neprichádza do úvahy solidárna zodpovednosť žalovaného v 2. rade. Cena diela bola dohodnutá v zmluve medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade, v dôsledku čoho neprichádza vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 2. rade do úvahy skúmanie výšky ceny obvyklej podľa znaleckého posudku.

12. Včas podaným odvolaním sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvej inštancie počas konania nevypočul zástupcu žalovaného v 2. rade, čím sa malo dokázať, že obaja žalovaní celú túto akciu spoločne naplánovali a spoločne podľa tejto dohody postupovali. O tom svedčí celý postup pri realizácii diela. Rozpočet a projekt bol objednaný už vo februári 2008, výberové konanie, ktoré robil žalovaný v 1. rade v spolupráci so žalovaným v 2. rade, bolo nastavené tak, aby zvíťazil žalovaný v 2. rade. Takisto zmluva o dielo bola podpísaná v čase, keď ešte oficiálne nebol vybraný zhotoviteľ, zálohová faktúra bola zaplatená aj bez vykonania akýchkoľvek prác. To všetko nasvedčuje tomu, že ide o spoločné konanie žalovaných. Žalovaný v 1. rade bol určený za stavebný dozor, podpisoval a uhrádzal faktúry bez kontroly vykonaných prác, takisto preberal stavbu bez jej kontroly, nevyžadoval odstránenie nedorobkov a toleroval predraženú cenu diela. Navyše žalovaného v 2. rade zastupoval advokát, ktorý sa fakticky choval ako zástupca žalovaného v 1. rade. Vzájomnú prepojenosť žalovaných preukázali obaja vo svojich výpovediach, takisto v trestnom konaní. Žalobca navrhoval vypočuť aj členov štatutárneho orgánu žalovaného v 2. rade na tieto skutočnosti. Žalovaní ani jeden bod zmluvy o dielo nebrali vážne, neriadili sa ňou. Žalovaný v 2. rade vedel o nedorobkoch, ale vedel, že žalovaný v 1. rade sa nebude domáhať ich odstránenia. Takéto konanie podľa žalobcu odporuje dobrým mravom. Žalovaný v 1. rade neinformoval riadne vlastníkov, nezúčastňoval sa zhromaždení vlastníkov bytov, vždy tvrdil, že všetko je v poriadku a konal v súlade so zákonom. Žalovaní teda spoločným konaním spôsobili žalobcovi škodu, čo chcel žalobca preukázať uvedenými výpoveďami štatutárnych orgánov žalovaného v 2. rade, súd prvej inštancie ich však nevykonal. Zmluvná pokuta bola vyúčtovaná len za tie nedorobky, ktoré sú uvedené v zápise o prebratí a odovzdaní diela, nie za iné. Uvedenie týchto nedorobkov v zápise je uplatnením reklamácie, takže žalovaný v 2. rade ich mal odstrániť bez zbytočného odkladu. Podľa žalobcu má zhotoviteľ v prípade ceny o dielo analogickú povinnosť informovať objednávateľa o použití iných materiálov a iného množstva prác, teda o znížení ceny. Žalovaný v 1. rade mal túto skutočnosť zistiť a požadovať od žalovaného v 2. rade úpravu ceny, čo však neurobil, a z toho vznikla žalobcovi škoda.

13. Žalovaní sa k odvolaniu doručenému im do vlastných rúk nevyjadrili.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 379 C. s. p.), ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario). Po jeho preskúmaní v medziach odvolacích dôvodov a väd, na ktoré je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti (§ 380 C. s. p.), dospel k záveru, že odvolanie je sčasti dôvodné.

15. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. záväzný skutkový stav reprodukován v odsekoch 2 až 10 tohto rozsudku. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 C. s. p. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku opísal, z ktorých dôkazných prostriedkov jednotlivé skutkové zistenia urobil. Zistenia urobené z jednotlivých dôkazov neodporujú obsahu listín založených v spise, ani obsahu výsluchov strán a svedkov tak, ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní.

16. Z čl. 8 základných princípov C. s. p. možno vyvodit', že stranu zaťažuje bremeno podoprieť svoje tvrdenie dôkazmi. Dôkazným bremenom je procesné bremeno, na základe ktorého možno v prípade, že skutkový stav nie je možné dostatočne zistiť (non liquet), rozdeliť dôsledky tohto nedostatočného zistenia medzi jednotlivé sporové strany. Vo všeobecnosti teda platí, že každá zo strán je povinná tvrdiť a v prípade sporu dokázať existenciu znakov skutkovej podstaty (hypotézy) tej právnej normy, ktorej právny následok (hypotéza) je v jej prospech. Vo všeobecnosti je teda žalobca povinný tvrdiť a dokázať skutočnosti, ktoré napĺňajú znaky skutkovej podstaty právnej normy, ktorá jeho nárok zakladá, a žalovaný je povinný tvrdiť a dokazovať skutočnosti, ktoré napĺňajú znaky skutkovej podstaty právnej normy, ktorá žalovaný nárok oslabuje alebo celkom ruší. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. však súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré strany navrhli, je však povinný presvedčivo a v nadväznosti na svoje právne závery vysvetliť dôvody svojho rozhodnutia. Pretože práve prostredníctvom vykonávania dôkazov sa umožňuje tej či onej strane sporu niesť dôkazné bremeno, ktoré ju ťaží, musí súd vysvetliť, prečo ten či onen navrhnutý dôkaz netreba vykonať. Práve z toho, že účelom navrhovania a vykonania dôkazov je unesenie dôkazného bremena, totiž vyplýva, že súd môže rozhodnúť o nevykonaní dôkazu len vtedy, ak tento dôkaz celkom zjavne nemá väzbu na dôkazné bremeno zaťažujúce stranu alebo ak by na jej dôkaznom bremene nič nezmenil. Súd môže teda odoprieť vykonanie dôkazu v zásade vtedy, ak skutočnosť, ktorá sa má týmto dôkazom dokázať, už je presvedčivo dokázaná inými dôkazmi, alebo nie je z hľadiska rozhodnej právnej normy podstatná (má sa ňou dokazovať skutočnosť, ktorá netvorí hypotézu právnej normy, z ktorej sa vyvodzuje žalovaný nárok). Tieto dôvody je súd podľa § 220 ods. 2 C. s. p. povinný vyložiť v odôvodnení svojho rozsudku tak, aby jeho odôvodnenie bolo presvedčivé.

17. V prerokúvanej veci sa žalobca najneskôr vo svojom doplnení žaloby zo 14. januára 2016 (č. I. 322) tvrdil, že žalovaní v 1. a 2. rade konali vo vzájomnej zhode, že žalovaný v 1. rade bol síce štatutárnym orgánom žalobcu, ale zároveň mal záujmy aj u žalovaného v 2. rade, a preto dohodol so žalovaným v 2. rade predraženú cenu opravy strechy, nekontroloval jeho prácu, zaplatil mu dohodnutú cenu a prevzal dielo bez výhrad napriek vadám, ktoré na ňom boli. Žalobca teda svoj žalobný nárok na zaplatenie 25.353,70 € zakladal práve na tom, že došlo k takémuto koluzívnemu konaniu žalovaného v 1. rade ako štatutárneho orgánu žalobcu a žalovaného v 2. rade, ktorého cieľom bolo poškodiť žalobcu, resp. zvýhodniť žalovaného v 2. rade na úkor žalobcu. Bez ohľadu na to, ako takýto nárok bude právne kvalifikovaný, je zrejmé, že práve skutočnosť, či existovali takéto vzťahy medzi žalovanými v 1. a 2. rade, je rozhodnou skutočnosťou, na ktorej žalobca zakladá svoju žalobu a vo vzťahu ku ktorej má dôkazné bremeno. Toto dôkazné bremeno sa snažil uniesť tým, že navrhoval vykonanie dôkazov výsluchmi určitých osôb, ktoré zastávali určité funkcie u žalovaného v 2. rade a ktoré teda mohli byť o dohodách a postupoch so žalovaným v 1. rade informovaní. Takéto dokazovanie sa navyše nateraz nejaví ani neúčelné alebo nesúvisiace s vecou, pretože žalovaný v 1. rade vo výpovedi na pojednávaní 17. mája 2017 (zápisnica č. I. 378) sám priznal, že pre žalovaného v 2. rade robil účtovného poradcu. Žalovaný teda sám priznával určitý vzťah k žalovanému v 2. rade, pričom účelom navrhnutého dokazovania malo byť práve zistenie miery tohto vzťahu a spôsobu vzniku zmluvy a plnení zmluvy o dielo týkajúcej sa rekonštrukcie strechy. Súd prvej inštancie však vykonanie týchto dôkazov (najmä výpovede Ing. M.) odmietol s odôvodnením s ods. 62 svojho rozsudku, z ktorého však nemožno nijako zistiť, prečo by navrhnuté dôkazy neprispeli k inému záveru súdu.

18. Na základe toho odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodná námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy (najmä výsluch Ing. M., ako aj ďalších osôb účastných na plánovaní a realizácii opravy strechy). Konzekventne potom súd prvej inštancie ani nemohol z vykonaných dôkazov (najmä výsluchu žalovaného v 1. rade) vyvodit' správne právne závery týkajúce sa spoločnej účasti žalovaných v 1. a 2. rade na procese uzavretia a realizácie zmluvy o dielo, z ktorého podľa tvrdenia žalobcu mu vznikla škoda 25.353,70 €. Vo zvyšku sú však námietky žalobcu proti hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie neurčité. Žalobca bol v odvolaní podľa § 365 C. s. p. povinný

konkretizovať jednotlivé odvolacie dôvody. Konkretizácia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. neznamená len odcitovanie zákonného znenia, prípadne všeobecné tvrdenie, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Povinnosťou odvolateľa je uviesť konkrétne námietky proti zistenému skutkovému stavu. Pokiaľ sa teda odvolateľ bráni proti hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie, je jeho povinnosťou predniesť v odvolaní konkrétne výhrady voči konkrétnym skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie a tiež vzniesť konkrétne námietky proti konkrétnemu postupu súdu prvej inštancie pri vykonávaní a hodnotení dôkazov. Odvolateľ je teda povinný v zásade namietať, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil určitý dôkaz, kvôli čomu ho nesprávne vyhodnotil, ako ho mal správne vyhodnotiť a aký by to malo vplyv na skutkové zistenie, ktoré súd prvej inštancie urobil alebo neurobil. Len všeobecné a nekonkrétne námietky odvolateľa proti zisteniu skutkového stavu nevyhovujú náležitostiam § 365 C. s. p.

19. Skutkový záver súdu prvej inštancie, že v zápise o odovzdaní a prevzatí diela zo 4. júla 2008 nebol dohodnutý termín odstránenia zistených väd a nedorobkov (okrem vady bleskozvodu), je totiž v zhode s obsahom tohto listinného dôkazu (príloha č. 1 z obálky č. I. 38). Žalobca pritom počas konania pravosť tejto listiny nespochybnil, teda nenamietol, že by v tejto listine nebola zachytená napr. ústna dohoda strán o termíne tohto odstránenia. Naopak, aj v odvolaní žalobca v podstate akceptuje skutočnosť, že v tomto zápise nebol uvedený termín odstránenia väd, len k tomu dopĺňa, že tam ani nemusel byť, lebo termín vyplýval už zo samotnej zmluvy. Ako odvolací súd vysvetlí ďalej, práve toto skutkové zistenie považuje aj odvolací súd za kľúčové pre záver o tom, že žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na zmluvnú pokutu. Pokiaľ ide o časť nároku na náhradu za predraženú projektovú dokumentáciu, tu súd prvej inštancie dospel v podstate k záveru, že táto dokumentácia bola vyhotovená riadne, podľa nej sa postupovalo, slúžila ako podklad k zmluve o úvere, takže nemožno hovoriť o jej zbytočnom vyhotovení (ods. 59 napadnutého rozsudku). Voči tomuto skutkovému zisteniu však žalobca v odvolaní neuplatňuje žiadne konkrétne námietky. Podľa § 380 ods. 1 C. s. p. platí, že odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi; výnimka v § 380 ods. 2 C. s. p. sa týka len prihladania na procesné podmienky, teda podmienky, za ktorých možno vo veci konať (§ 161 C. s. p.), o ktoré v prerokúvanej veci vôbec nejde. Okrem tejto výnimky odvolací súd môže preskúmať len tie skutkové a právne závery napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré odvolateľ vo svojom odvolaní výslovne spochybnil niektorým prípustným spôsobom (pozri prípustné odvolacie dôvody v § 365 C. s. p.). Tým, že žalobca v prerokúvanej veci v odvolaní nespochybnil uvedené závery súdu prvej inštancie, nemôžu sa ony stať predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Dôsledkom toho je, že odvolací súd musí vychádzať z toho, že rozsudok súdu prvej inštancie je v tomto rozsahu správny.

20. Žalobca v prerokúvanej veci uplatňuje voči žalovaným tri samostatné nároky, a to (1) nárok na vrátenie „predraženej“ ceny diela - opravy strechy, (2) nárok na zmluvnú pokutu za oneskorené odstránenie väd a (3) nárok na vrátenie časti „zbytočne zaplatenej“ ceny projektovej dokumentácie. Právna kvalifikácia týchto nárokov zo strany žalobcu bola počas konania pomerne nejasná, najmä pokiaľ ide o nárok na zmluvnú pokutu a jej titul voči žalovanému v 1. rade. Pokiaľ ide o nároky 2 a 3, súd prvej inštancie ohľadom ich zamietnutia takisto prezentuje pomerne ťažko zrozumiteľnú argumentáciu, z ktorej akoby vyplývalo, že by žalobe bol mohol vyhovieť len za predpokladu, že by žalobca dokázal spoločnú a nerozdielnu zaviazanosť oboch žalovaných vo vzťahu k uplatneným nárokom. Taká úvaha však celkom neobstojí. Z § 511 Občianskeho zákonníka, ale aj § 293 Obchodného zákonníka totiž možno všeobecne vyvodiť, že podstata spoločného záväzku spočíva v tom, že viac osôb je zaviazaných na to isté plnenie. Inak povedané, viac osôb má povinnosť splniť jeden a ten istý záväzok. Ak je tento záväzok uplatnený v súdnom konaní voči viacerým takto zaviazaným osobám, stávajú sa predmetom konania v podstate tri samostatné otázky: či existuje tvrdený záväzok a v akej výške, či sú na jeho splnenie zaviazaní žalovaní, prípadne ktorí z nich, a v akom pomere sú zaviazaní. Podľa § 216 ods. 1 a 2 C. s. p. súd je síce viazaný žalobným návrhom, čo ale neznamená, že môže kvantitatívne rozdeliteľnému žalobnému návrhu vyhovieť len ako celku, inak ho musí zamietnuť. Zodpovedá bežnej súdnej praxi a aj cit. ustanoveniu, že ak súd zistí, že kvantitatívne deliteľný žalobný návrh je dôvodný len sčasti, žalobe vyhovie len sčasti a vo zvyšku ju zamietne. To isté aj platí, aj keď súd koná o žalobe proti viacerým solidárnym dlžníkom, kde samostatne posudzuje všetky tri uvedené otázky. Súdom môže žalobu zamietnuť, len ak na niektorú z otázok odpovedal nie, nemôže však takýto žalobný návrh zamietnuť ako celok, ak každú z otázok bolo možné zodpovedať aspoň čiastočne kladne. Aj keď je teda žalobou uplatnený solidárny záväzok proti viacerým dlžníkom, súd môže zaviazat' na plnenie len jedného z nich, ak dospeje k záveru, že záväzok existuje, ale zodpovedá zaň len niektorý zo žalovaných. Úvaha súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsudku tomu potom nezodpovedá.

21. Nie celkom zrozumiteľné sú aj úvahy súdu prvej inštancie o skutkových tvrdeniach, na ktorých je založená žaloba v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty, a potrebe zmeny žaloby, ku ktorej údajne žalobca nepristúpil. Žalobca totiž počas celého konania (žaloba, doplnenie žaloby č. I. 322, prednes zástupkyne žalobcu na pojednávaní 11. septembra 2017, zápisnica č. I. 390) znova tvrdil jedno a to isté - že nárok na zmluvnú pokutu je založený na ods. 10.3 zmluvy o dielo č. 6/2008, teda na neodstránení väd a nedorobkov zistených v zápise o odovzdaní a prevzatí diela zo 4. júla 2008 v dohodnutom termíne. Tieto skutkové tvrdenia počas konania nemenil a argumentuje nimi aj v odvolaní. Podľa § 140 ods. 2 C. s. p. je zmenou žaloby aj podstatná zmena alebo doplnenie skutkových tvrdení uvedených v žalobe. Žalobca však v prerokúvanej veci toto skutkové tvrdenie podstatným spôsobom nezmenil, zotrval na ňom počas celého konania, v dôsledku čoho nie je zrejmé, k akej zmene žaloby malo za konania dôjsť. Napriek tomu však súd prvej inštancie vo výsledku správne dospel k záveru, že tento nárok nie je daný. Cit. ods. 10.3 bol obsiahnutý v zmluve o dielo č. 6/2008 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. Takto vzniknutý záväzkový vzťah medzi stranami sa spravoval treťou časťou Obchodného zákonníka na základe voľby tohto právneho predpisu v zmysle § 262 Obch. zák. v ods. 13.2 cit. zmluvy. Táto zmluva je riadne podpísaná štatutárnymi orgánmi oboch zmluvných strán, takže vyhovuje požiadavke písomnej formy (§ 40 ods. 3 Obč. zák.), v dôsledku čoho je aj voľba Obchodného zákonníka podľa cit. ustanovenia platná. V § 299 a nasl. Obch. zák. je však obsiahnutá len úprava niektorých otázok zmluvnej pokuty, v dôsledku čoho sa podporne použijú ustanovenia § 544 a nasl. Obč. zák. (§ 1 ods. 2 Obch. zák.). Z § 544 Obč. zák. okrem požiadavky písomnej formy dohody o zmluvnej pokute, ktorá je v prerokúvanej veci splnená, vyplýva aj požiadavka, aby zmluvná pokuta bola dohodnutá za porušenie určitej povinnosti. Predpoklady vzniku nároku na zmluvnú pokutu tak nevyplývajú priamo zo zákona, ale predovšetkým z dohody strán o tom, na aké porušenie povinnosti je naviazaná.

22. V prerokúvanej veci podmienky vzniku nároku na zmluvnú pokutu upravovalo ust. ods. 10.3 zmluvy o dielo č. 6/2008 z 24. apríla 2008, podľa ktorého mal žalovaný v 2. rade zaplatiť žalobcovi za každý deň omeškania odstránenia jednotlivkej vady zmluvnú pokutu 1.000 Sk, ak neodstráni drobné vady zistené pri preberacom konaní v dohodnutej lehote. Už z tohto dôvodu nemôže za zmluvnú pokutu upravenú v zmluve o dielo č. 6/2008 zodpovedať žalovaný v 1. rade, pretože ten nebol stranou tejto zmluvy a z jej ustanovení ani jeho povinnosť platiť zmluvnú pokutu nevyplýva. Podľa citovaného ustanovenia tak podmienkou vzniku nároku na zmluvnú pokutu voči žalovanému v 2. rade bolo jednak zistenie drobných väd pri preberacom konaní, dohodnutie lehoty na ich odstránenie a jej márne uplynutie. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že v zápise o odovzdaní a prebratí diela zo 4. júla 2008 boli zistené drobné vady, medzi nimi aj vady fasády a neupravené výlezové otvory, nebola v ňom však dohodnutá žiadna lehota na ich odstránenie. Na tejto účel totiž formulár zápisu obsahoval osobitné políčko „lehota na odstránenie väd“, ktoré zostalo nevyplnené, a zápis bol v takejto podobe podpísaný. Tým nie je splnená jedna z podmienok na uplatnenie nároku na zmluvnú pokutu v zmysle cit. ods. 10.3 zmluvy o dielo. Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou žalobcu, že táto lehota nemusela byť dohodnutá, pretože to odporuje nielen citovanému ustanoveniu, ale výslovne aj ods. 7.3 zmluvy, v ktorom sa takisto predpokladalo, že drobné vady sa spíšu v zápise o odovzdaní a prevzatí „s určením termínu ich odstránenia“. V zmluve bola teda zreteľne prejavovaná vôľa, aby na odstránenie týchto väd bola dohodnutá lehota, a až na jej márne uplynutie bol viazaný nárok na zmluvnú pokutu v zmysle ods. 10.3 zmluvy. Z rovnakého dôvodu nemožno túto lehotu stotožňovať s lehotou na vypratanie staveniska, pretože samotný formulár zápisu tieto údaje odlišuje, a tak nemožno tvrdiť, že určením lehoty na vypratanie staveniska bola aj určená lehota na odstránenie väd, keď strany úmyselne nechali prázdne políčko výslovne určené na dohodnutie tejto lehoty. Tým, že k dohodnutiu lehoty nedošlo, neboli splnené podmienky vzniku nároku na ňu ani voči žalovanému v 2. rade.

23. Na pojednávaní 11. septembra 2017 žalobca čiastočne rozšíril svoju argumentáciu ohľadom tohto nároku v podstate tak, že žalovaného v 1. rade žiadal zaviazat' na zaplatenie sumy 56.827,99 € v podstate titulom náhrady škody, ktorú mal spôsobiť práve tým, že nedohodol so žalovaným v 2. rade takúto lehotu. Právne vzťahy medzi žalobcom ako spoločenstvom vlastníkom bytov a žalovaným v 1. rade ako jeho predsedom sú upravené zákonom č. 182/1993 Z. z. Podľa § 7c ods. 1 písm. a) a ods. 2 cit. zák. v znení účinnom v roku 2008 je predseda štatutárnym orgánom spoločenstva, ktorý rozhoduje o všetkých záležitostiach spoločenstva, ak nie sú týmto zákonom, zmluvou o spoločenstve alebo stanovami zverené inému orgánu spoločenstva. Podľa § 7c ods. 4 cit. zák. predseda zodpovedá za škodu spôsobenú spoločenstvom, vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome alebo tretím osobám porušením svojich povinností alebo prekročením svojich právomocí. Citovaný zákon však nijako

podrobnejšie neupravuje podmienky výkonu funkcie predsedu spoločenstva, najmä jeho povinnosti vo vzťahu k spoločenstvu, a v prerokovanej veci žiadnu podrobnejšiu úpravu neobsahuje ani zmluva o zriadení spoločenstva z 18. apríla 2005. Podľa názoru odvolacieho súdu však povinnosti predsedu ako štatutárneho orgánu možno vyvodiť analógiou z celého radu ustanovení upravujúcich obdobné právne vzťahy. Predovšetkým sú to ustanovenia § 135a ods. 1 a § 194 ods. 5 Obch. zák., ktoré zakladajú všeobecnú povinnosť konateľov a členov predstavenstva vykonávať svoje funkcie s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, ktorej sú štatutárnym orgánom (§ 133 ods. 1, § 191 ods. 1 Obch. zák.), a jej spoločníkov. Ďalej, hoci právny poriadok SR rozlišuje medzi konaním štatutárneho orgánu a zastúpením, možno na činnosť štatutárneho orgánu vzťahovať aj niektoré ustanovenia upravujúce povinnosti zástupcu. Aktuálna judikatúra (porov. rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Cdo 177/2009, 4 M Cd 6/2009, 2 Cdo 223/2016) napríklad pripúšťa, že aj na konanie štatutárných orgánov možno analogicky použiť úpravu § 22 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého zastupovať nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Z citovaného ustanovenia možno potom logicky súdiť, že ak rozpor záujmov vylučuje zástupcu (štatutárny orgán) z konania za zastúpeného, je to preto, že povinnosťou štatutárneho orgánu je práve konať výlučne v záujme zastúpeného (t. j. osoby, za ktorú koná). Z citovaných ustanovení tak možno dospieť k záveru, že aj predseda združenia vlastníkov je povinný pri výkone svojej funkcie konať v záujme spoločenstva a všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Porušenie tejto povinnosti potom môže podľa § 7c ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. založiť jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu.

24. Pretože zákon č. 182/1993 Z. z. neobsahuje podrobnejšiu úpravu nároku na náhradu škody proti predsedovi spoločenstva, je potrebné aplikovať všeobecnú úpravu § 420 Občianskeho zákonníka. Analogická aplikácia § 135a ods. 2 a 3 Obch. zák. tu podľa odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, pretože by znamenala podstatné rozšírenie zodpovednosti predsedu na objektívnu zodpovednosť, teda podstatné zhoršenie jeho postavenia, a takéto rozšírenie by nemalo spočívať len na analogickej aplikácii iných predpisov, ale malo by sa v záujme právnej istoty opierať o výslovné ustanovenie v zákone, ktoré však chýba. Podľa § 420 ods. 1 Obč. zák. je potom podmienkou zodpovednosti okrem porušenia povinnosti aj vznik škody v podobe úbytku majetku alebo nerozmnoženia majetku, ktoré bolo možné očakávať, ale hlavne príčinná súvislosť. Podľa judikatúry (porov. napr. R 137/2014, R 7/1992, R 7/1979) je príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou daná vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Príčinnú súvislosť pritom nemožno zamieňať so súvislosťou časovou. Príčinnú súvislosť nemožno ani odvodiť z takej skutočnosti, ktorá sama je následkom inej udalosti. Žalobca v prerokovanej veci videl protiprávne konanie žalovaného v 1. rade v tom, že v zápise o odovzdaní a prevzatí diela zo 4. júla 2008 nedohodol so žalovaným v 2. rade termín odstránenia vád, čím vlastne znemožnil vznik nároku na zmluvnú pokutu podľa ods. 10.3 zmluvy o dielo. Podľa odvolacieho súdu však toto konanie nie je bezprostrednou príčinou vzniku tejto škody, takže medzi nimi nie je ustálená príčinná súvislosť. Nárok na zmluvnú pokutu by totiž žalobcovi mohol vzniknúť len za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to jednak určenia lehoty na odstránenie vád a zároveň ich neodstránenia v určenej lehote. Je však len hypotetickou úvahou, ako by sa žalovaný v 2. rade zachoval v prípade, že v zápise o odovzdaní diela by bola uvedená konkrétna lehota na odstránenie drobných vád, teda či by sa zachoval rovnako, či by urobil ďalšie opatrenia vo vzťahu k uvedeným vadám a podobne. Žalobca tu v podstate nekonzistentným spôsobom uvažuje nad tým, že správanie žalovaného v 2. rade by zostalo celkom rovnaké aj vtedy, ak by v zápise o odovzdaní diela bola určená lehota na odstránenie drobných vád, resp. žalobca vychádza z toho, že žalovaný by takto určenú lehotu aj tak nedodržel. Takýto vývoj udalostí však je len hypotetický a nemožno ho považovať ani za pravdepodobný, v dôsledku čoho nemožno medzi neuvedením tejto lehoty a vznikom škody žalobcu v podobe nevzniknutého nároku na zmluvnú pokutu z porušenia tejto lehoty vidieť príčinnú súvislosť.

25. Takisto nárok na náhradu 1.000 € (30.000 Sk), ktoré žalobca zaplatil navyše za projektovú dokumentáciu Ing. C. E., PhD., žalobca v podstate uplatňoval ako nárok na náhradu škody. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade však žalobca ani len netvrdil, a už vôbec nepreukázal, akého protiprávneho

konania sa tento žalovaný dopustil, ktoré by mohlo zakladať nárok na náhradu trov konania. Potom ale podľa odvolacieho súdu nie je daný už prvý predpoklad nároku na náhradu škody voči nemu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, a to porušenie právnej povinnosti. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade potom platia úvahy uvedené v predošlom odseku tohto rozsudku, keď jeho zodpovednosť sa môže zakladať na § 7c ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. v spojení s § 420 Obč. zák. Zo zisteného skutkového stavu však vyplýva, a v odvolacom konaní zostal nenapadnutý záver, že projektová dokumentácia bola riadne objednaná a dodaná, podľa nej sa postupovalo, slúžila ako podklad k zmluve o úvere, takže nemožno hovoriť o jej zbytočnom vyhotovení. Cena 40.000 Sk za ňu sa tak nemôže považovať za predraženú, resp. zbytočne zaplatenú, v dôsledku čoho jej zaplatenie nemožno považovať za škodu žalobcovi spôsobenú protiprávnym konaním žalovaného v 1. rade. V dôsledku toho nie sú splnené podmienky tohto nároku ani vo vzťahu k tomuto žalovanému.

26. Z uvedeného teda vyplýva, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu zamietol vo vzťahu k obom žalovaným čo do zaplatenia zmluvnej pokuty 56.827,99 € a náhrady predraženej ceny projektu 1.000 €. Preto odvolací súd v tejto časti jeho vecne správny rozsudok podľa § 387 C. s. p. potvrdil (výrok I).

27. Naopak, rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne v časti zamietnutia žaloby čo do tvrdeného rozdielu cien rekonštrukcie strechy 25.353,70 €. Ako už bolo uvedené, žalobca sa v tejto časti domáhal od počiatku nároku na náhradu škody voči obom žalovaným na tom skutkovom základe, že títo spoločným konaním predražili cenu prác na rekonštrukcii strechy. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti nevykonal navrhnuté dokazovanie na zistenie okolností, či existovala dohoda medzi žalovaným v 1. a 2. rade o spoločnom postupe pri dohadovaní a plnení zmluvy tak, aby celá rekonštrukcia bola výhodná pre žalovaného v 2. rade. Vykonanie tohto dokazovania v odvolacom konaní by nebolo účelné, pretože na toto dokazovanie môže nadviazať ďalšie potrebné dokazovanie, ktoré by presahovalo rozsah odvolacieho konania. Preto odvolací súd jeho rozsudok v tejto časti v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutia podľa § 391 ods. 3 C. s. p. (výrok II).

28. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní (§ 391 ods. 3 C. s. p.) predovšetkým vykoná žalobcom navrhnuté dokazovanie na preukázanie spoločného postupu žalovaných pri plánovaní a vykonaní tu spornej akcie. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa už citovaného § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý sa podľa vyššie citovanej judikatúry použije subsidiárne aj na konanie štatutárneho orgánu, nemôže zastupovať ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Rozpor záujmov neznamená len to, že zástupca (štatutárny orgán) uprednostní svoje vlastné záujmy pred záujmami osoby, za ktorú koná, ale aj to, že pred jej záujmami uprednostní záujmy tretej osoby z dôvodu osobitného vzťahu alebo (hoci aj neformálnej) dohody s touto treťou osobou (napr. dohody o tom, že si rozdelia takto na úkor zastúpeného získané prostriedky). V tomto smere súd prvej inštancie v doterajšom konaní náležite nezohľadnil následky právoplatného rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 4 T 140/2013-431. Podľa § 193 ods. 1 C. s. p. je totiž súd v civilnom sporovom konaní viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, a kto ho spáchal. Podľa judikatúry citované ustanovenie znamená, že súd je viazaný výrokom trestného rozsudku, a to v rozsahu, v akom sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodné so skutočnosťami rozhodnými pre náhradu škody [porov. judikát R 22/1979, časť 2 písm. b)]. Z výroku uvedeného trestného rozsudku pritom vyplýva, že konanie, ktoré napíňalo skutkovú podstatu trestného činu, spočívalo v tom, že žalovaný v 1. rade už položkovitý rozpočet, podľa ktorého bola uzatvorená zmluva o dielo, umelo navýšil o práce, ktoré sa pri zhotovovaní strechy vôbec nemali vykonávať a ani sa nevykonávali, ale do konečnej ceny diela započítané boli. Uvedený rozsudok tak viaže súd v civilnom sporovom konaní a ten je povinný vychádzať z toho, že žalovaný v 1. rade takto protiprávne konal, teda že rozpočet bol navýšený o nepotrebné a nevykonané práce, ktoré boli do ceny započítané. Tým je záväzne vyriešená otázka protiprávnosti tohto konania žalovaného v 1. rade, čím je preukázané aj porušenie aj porušenie povinnosti ako prvý predpoklad nároku na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Obč. zák. Zodpovednosť žalovaného v 1. rade voči žalobcovi za porušenie tejto povinnosti potom vyplýva z výslovného ustanovenia § 7c ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. Škoda spôsobená žalobcovi potom môže spočívať práve v rozdieli ceny, ktorú by bolo možné dosiahnuť (dojednať) za riadnych trhových podmienok, a cenou, ktorú žalobca musel na základe uzavretej zmluvy zaplatiť žalovanému v 2. rade.

29. Argumentácia súdu prvej inštancie, podľa ktorej sa žalobca mal domáhať určenia neplatnosti uznesenia zhromaždenia vlastníkov v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., je potom celkom

mimobežná s uplatneným nárokom. Súd prvej inštancie totiž ani nevysvetlil, neplatnosti akého uznesenia sa vlastne žalobca má domáhať a aký je vzťah tohto uznesenia k tvrdenému protiprávnemu konaniu žalovaného v 1. rade. Z celého konania je zrejmé, že konanie, ktoré sa žalovanému v 1. rade kladie za vinu, sa dialo pred 24. aprílom 2008, kedy bola uzavretá zmluva a kedy sa dojednávajú jej podmienky. Žalovaným v 1. rade tvrdená schôdza vlastníkov sa mala konať 3. júna 2008, teda až po uzavretí zmluvy a dojednaní jej podmienok a dokonca po vystavení zálohovej faktúry a jej úhrade (15. mája 2008). Preto nie je zrejmé, aký vplyv môže mať táto schôdza na prípadnú protiprávnosť postupu žalovaného v 1. rade, ku ktorej malo dochádzať predtým. Žalobca však žalovanému v 1. rade vytýka aj to, že vykonávané práce riadne nekontroloval, uhradil aj práce nevykonané a riadne neuplatňoval nároky z vád. V tejto súvislosti takisto odvolaciemu súdu nie je zrejmé, aký vplyv na prípadnú protiprávnosť týchto úkonov žalovaného v 1. rade môže mať uznesenie zhromaždenia vlastníkov z 3. júna 2008, keď jeho obsah sa nijako netýka povinností žalovaného pri kontrole vykonávaných prác a ich platení. Z ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. totiž nevyplýva ani všeobecný liberáčny dôvod upravený napr. v § 135a ods. 3 druhej vete alebo § 194 ods. 7 druhej vete Obch. zák., teda liberácia štatutárneho orgánu, ak vykonáva uznesenie zhromaždenia vlastníkov. V dôsledku toho nemožno akceptovať tvrdenie súdu prvej inštancie, že sa žalobca najskôr mal domáhať neplatnosti tohto uznesenia, a nemožno ani dospieť k záveru, že by len z dôvodu nepodania takéhoto uznesenia nemohol uplatňovať nárok na náhradu škody podľa § 7c ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. voči svojmu predsedovi.

30. Odvolací súd už len na záver poukazuje na to, že podľa niektorých názorov (porov. z posledného obdobia napr. P., V. Následky konfliktu záujmov v občianskom a obchodnom práve. In Husár, J., Csach, K. (eds) Konflikty záujmov v práve obchodných spoločností. Bratislava : Wolters Kluwer, 2018, s. 80 a nasl.) dôsledkom porušenia zákazu ustanovenia § 22 ods. 2 Obč. zák. je neplatnosť takto urobeného právneho úkonu. Ak by teda v prerokúvanej veci súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný v 1. a 2. rade konali vo vzájomnej zhode a na úkor záujmov žalobcu, mohlo by to mať za následok aj neplatnosť zmluvy o dielo č. 6/2008 z 24. apríla 2008. Plnenie poskytnuté na základe neplatnej zmluvy je podľa § 451 Obč. zák. bezdôvodným obohatením, pričom v takom prípade by strany boli povinné podľa § 457 Obč. zák. si navzájom vrátiť to, čo podľa nej dostali. Ak by pritom plnenie spočívalo vo výkonoch (napr. oprave strechy), musela by sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 Obč. zák.). V dôsledku toho by žalobca a žalovaný v 2. rade mohli mať aj vzájomný nárok na vydanie svojich plnení v peniazoch, pričom namiesto tohto nároku sa žalobca môže domáhať aj len rozdielu medzi ním zaplatenou sumou a výškou peňažnej náhrady (spravidla vo výške obvyklej ceny), ktorú by mal za vykonané práce na oprave strechy zaplatiť žalovanému v 2. rade. Pretože súd v civilnom sporovom konaní zásadne nie je viazaný právnym posúdením veci žalobcom, ale len skutkovým vymedzením žaloby, je vecou súdu aby prípadne posúdil nárok žalobcu a žalovaného aj z tohto hľadiska. Osobitne odvolací súd upozorňuje na povinnosť súdu prvej inštancie rozhodovať v zhode s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít, vyjadrenou napríklad v judikatúre uverejnenej v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk. V súvislosti s nárokmi na vydanie bezdôvodného obohatenia má pritom osobitný význam judikát R 34/2002.

31. Po doplnení dokazovania v hore uvedenom rozsahu, ako aj prípadného ďalšieho dokazovania navrhnutého stranami v reakcii na toto dokazovanie, bude vec zrelá na ďalšie rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie takto zistený skutkový stav podrobí novému právnemu hodnoteniu, pričom bude podľa § 391 ods. 2 C. s. p. v ďalšom konaní viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi. Svoje závery potom v novom rozsudku odôvodní spôsobom súladným s § 220 ods. 2 C. s. p. Zároveň rozhodne aj o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.),

32. Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne (3 : 0).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C. s. p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.